

РЕШЕНИЕ

№ 3361

гр. София, 21.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 21.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1691** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по настоящото дело е образувано на основание Решение №1423/03.02.2021 г., постановено по адм.д. №8327/2020 г., с което ВАС е отменил Решение №2112/21.04.2020 г., постановено по адм.д. №8050/2019 г. по описа на АССГ и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд. С отменителното решение са дадени задължителни указания на съда при новото разглеждане на делото за събиране на доказателства.

Предмет на съдебен контрол е Заповед № РД-50-09-236/02.09.1992 г. на Главния архитект на С., с която на основание чл.6, т.7 от Закона за териториално и селищно устройство /отм./ е одобрено решение на СТСУСА по протоколи от 18.12.1991г. и 16.07.1992г. и застроителен, регулационен и кадастрален план на [жк], оспорена от С. Х. Т. – С. от [населено място] с твърдения за нейната нищожност. Заявява се, че съгласно действащия към момента Закон за териториално и селищно устройство (ЗТСУ), Главния архитект не е имал право да издава процесната заповед поради липса на компетентност. Твърди се, че съгласно чл.6, т.7 от отменения ЗТСУ компетентен да одобри процесната заповед и бил кмета на общината, а не Главният архитект на С.. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът Главен архитект на Столична община, чрез процесуален представител юрисконсулт Х. З. поддържа становище за неоснователност на жалбата, поради което счита, че същата следва да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на оспорващата.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приобщени са доказателствата, събрани в производството по адм.д. 8050/ 2019 г. по описа на АССГ. Назначена е и приета съдебно-техническа експертиза на в.л. О. Б., неоспорено от страните.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Не се спори по делото, а това се установява и от приложените към административната преписка доказателства, че оспорващата е съсобственик с 50 цяло идеални части на дворно място, находящо се на [улица], съставляващо парцел IV от кв.854 по регулационния план на [населено място], м.“Триъгълника – гарата“, съгласно нотариален акт № 141, том V, дело № 921/1982г., който имот попада в обхвата на оспорената заповед.

Със Заповед № РД-50-09-236/ 02.09.1992 г. Главният архитект на С. е одобрил Решение на СТСУСА от 18.12.1991 г. и Застроителния и кадастрален план на ж.к. Триъгълника-Н., в чиито обхват попада частта УПИ IV-115, кв.854 – собственост на жалбоподателката. Последната оспорва компетентността на Главния архитект на С., твърдейки, че доколкото заповедта е издадена на основание чл.6, т.7 от ЗТСУ /отм./, то компетентен да я издаде е кмета на общината, поради което същата се явява нищожна.

По делото са представени Заповед №РД-09-101/ 28.02.1992 г. на Кмета на столична голяма община, с която на Главния архитект на С. се предоставят функции по чл.6, т.7 от ЗТСУ /отм./ за одобряване частични застроителни и регулационни планове, квартално-застроителни и силуетни и други подобни планове, както и за одобряване частични изменение на влезли в сила ЗРП, НЗСП и други подробни градоустройствени планове, с които се променя характера, начина на застрояване или вида на мероприятиято по одобрения цялостен план.

Представено е и писмо от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, с което на основание чл.184, ал.1 от ЗТСУ /отм./ е дадено съгласие за предоставяне на функциите на Кмета на С. по ЗТСУ /отм./ на Главния архитект на С.. Приложени са и цитираните в тази заповед за делегиране на функции документи, а именно Решение №3 по протокол №5 от 22.01.1992 г. на СОС, които доказват изпълнението на процедурата по чл. 184, ал.2, във връзка с ал.1 от отм. ЗТСУ.

Назначената съдебно-техническа експертиза е дала отговор на следните въпроси: Има ли предходни градоустройствени планове и какви са за територията на[жк]; - дали имота на оспорващата попада в техния обхват; и дали са налице изменение в регулационните граници на имота и предвижданията за него с оспорената заповед, касаещи УПИ IV-115, кв.854. След подпобно обследване на поставените задачи, вещото лице е представило заключение, че Заповед № РД-50-09-236/ 02.09.1992 г., въз основа на която се утвърждава застроителния план на кв.854, където попада УПИ IV-115, кв.854, м. „Триъгълника-Н.“, изменя предходния план от 1985 г., както по отношение на плана за застрояване, така и по отношение на регулационния план, тъй като се променя характера (отреждането на парцела) и начина на застрояване.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. В доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато

нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породи правните последици към които е насочен. Липсата на компетентност на органа, издал акта е винаги основание за неговата нищожност.

С процесната заповед е одобрен застроителния, регулационния и кадастрален план на[жк], с придружаващ го разписан списък по черните, червените и сини линии и корекциите със зелен цвят (стр.9, адм.д.8050/2019 г.). Съдът счита, че процесният по делото акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл.6, т.7 ЗТСУ /отм./ измененията на подробните градоустройствени планове, както и кварталнозастроителните и силуетните планове се одобряват от кмета на общината при спазване на процедурата, по която са създадени. От заключението на приетата по делото СТЕ се установи, че първоначалният цялостен градоустройствен план на процесната територия е одобрен със Заповед №РД-50-09-239/1985 г., а с оспорената Заповед № РД-50-09-236/ 02.09.1992 г., въз основа на която се утвърждава застроителния план на кв.854, където попада УПИ IV-115, кв.854, м. „Триъгълника-Н.“, изменя предходния план от 1985 г. Следователно същата е издадена в съответствие с правомощията на главния архитект на С. да одобрява измененията на подробните градоустройствени планове, както и на квартално-застроителните и силуетни планове.

С чл. 184, ал. 1 ЗТСУ (изм. - ДВ, бр. 36 от 1986 г.) е предвидена законова възможност за делегиране функциите на кмета на общината по одобряване и изменение на подробни устройствени планове на други длъжностни лица, а именно - заместник-председател на изпълнителния комитет и на главния архитект (инженер) при народния съвет. Алинея втора на същата разпоредба пък предвижда изпълнителният комитет на Столичния народен съвет може по същия ред да предостави функции по предходната алинея на съответния заместник-председател, на главния архитект на С., на началника на управление „Архитектура и градоустройство“ при Столичния народен съвет и на председателите на изпълнителните комитети на районните народни съвети, а функции на главния архитект на С. - на началника на управление „Архитектура и благоустройство“. Представени по делото са доказателства за делегирани правомощия, а именно – Заповед № РД-09-101/ 28.02.1992 г. на Кмета на столична голяма община, с която предоставя на главния архитект на С. функции по чл.6, т.7 от ЗТСУ /отм./ за одобряване частични застроителни и регулационни планове, квартално-застроителни и силуетни и други подобни планове, както и да одобрява частични изменение на влезли в сила ЗРП, НЗСП и други подробни градоустройствени планове, с които се променя характера, начина на застрояване или вида на мероприятиято по одобрения цялостен план, както и писмо от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, с което на основание чл.184, ал.1 от ЗТСУ /отм./ е дадено съгласие за предоставяне на функциите на Кмета на С. по ЗТСУ /отм./ на Главния архитект на С.. Приложени са и цитираните в тази заповед за делегиране на функции документи, а именно Решение № 3 по протокол № 5 от 22.01.1992 г. на СОС, които доказват изпълнението на процедурата по чл. 184, ал.2, във връзка с ал.1 от отм. ЗТСУ.

Заповедта, следователно, е издадена от компетентен орган и липсва посоченото в жалбата основание за прогласяване на нейната нищожност.

Съдът счита, по делото не се доказва наличието на такъв порок, който може да се отрази на валидността и законосъобразността на административния акт до степен на

нищожност. Предвид липсата на конкретно легално определение на този порок, константната съдебна практика приема, че само издаването на акта от некомпетентен административен орган или пълната липса на законоустановена форма водят до нищожност на акта, като противоречието с материалния закон и същественото нарушение на административно – производствените правила са основания за неговата унищожаемост, но не и за нищожност. За да се приеме, че един акт е нищожен, т.е. несъществуващ за правния мир поради противоречие с материално – правни норми, то притовиречието трябва да е толкова тежко, че да прави последиците от акта нетърпими за правовия ред, като например да са нарушени свръхповелителни или конституционни права или да е разпоредено престъпление.

Съдът приема, че в случая са спазени и изискванията за валидност на административния акт - издаден е в предписаната от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл.59, ал.2 от АПК. Налице и законово основание за издаване на акта. Само пълната липса на условията и предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание, би довело до нищожност на посоченото основание. В случая не се твърди нищожност на акта на процесуално основание. Настоящият състав приема разбирането, че не всяко нарушаване на административнопроизводствените правила води изобщо до недействителност на административния акт, а само същественото – това, което е повлияло или е могло да повлияе на съдържанието на акта. Нищожност може да обоснове само особено съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което практически е довело до липса на волеизявление. В случая волеизявление е налице, като краен акт, следователно не може да се обоснове извод за нищожност на процесуално основание. Наличието на порока материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт само при наличие на изключително тежки нарушения: когато актът е изцяло лишен от законово основание, респективно налице е пълна липса на условията, визиращи в хипотезата на правната норма. Съдът приема, че настоящият случай не е такъв.

По горните съображения, съдът намира, че обжалвания индивидуален административен акт не е нищожен в оспорената част, поради което жалбата с искане за прогласяването му за такъв следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора претендираните от ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да му се присъдят в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Х. Т.- С. против Заповед № РД-50-09-236/ 02.09.1992 г. на Главния архитект на С. с искане за прогласяване на нейната нищожност.

ОСЪЖДА С. Х. Т.-С. от [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: